

AZ IGAZI MEGTÉRÉS

2015. július 5.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Nyissuk meg a szívünket az Igére! Az élő kenyeret fogadjuk magunkhoz a Jézus nevében. Halleluja! Gyönyörűséges az *Ő jelenlétében* lenni. Tudjátok, hogy nincs annál nagyobb kincs, mint az Úr jelenléte az életünkben? Ha *Ő* velünk megy az úton, ahogy megígérte, akkor nincs mitől félnünk, akkor nincs mitől tartanunk, akkor nincs ellenség, ami le tudna minket győzni.

Ha *Ő* bátorít minket, és mi ezt meghalljuk, akkor garantált az a *győzelem*, amit a *szent vér szerzett* nekünk. Hányan tudjátok, hogy ez az igazság, hogyha *Ő* velünk van, akkor nincs mitől félnünk? *Ő* mondja: ne félj, csak higgy! Nagyon sokszor mondja az Igében.

Amitől *félsz*, az fölött *nem tudsz hatalmat venni*, annak nem tudsz ellenállni. A félelmet meg kell *dorgálni* az életedben, és akkor tudod *érvényesíteni a hatalmadat*. A félelem nem az Úrral való közösségnek a része, hanem *ellene van*. A mai világban mindenhol a félelmek jönnek, a hírek jönnek, ez történik, az történik. Ilyen gazdasági válság, olyan csőd. Ezt is, azt is mondják a hírekben. Tudd, hogy neked van egy Jézusod!

Tudd, hogy van neked egy Jézusod, aki nem hagyja el az övéit soha, soha és soha! Amit elkészített a számodra, abban járhatsz, ez a te örökséged. Tegnap egy nagyon kicsit belekezdünk abba, hogy mit is jelent az igazi megtérés? Az imakonferencia elején egy keveset szóltunk erről, de csak nagyon röviden.

Azért nem tudtuk ennek a teljességét előhozni, mert tegnap azért jöttünk össze, hogy imádkozzunk. Négy órakor még mindig folyt az ima, és csak berekesztettük, de még mindig nem fejeztük be. Negyed öt körül azt mondtuk, hogy most már átadjuk magunkat, és adunk a testnek is eledelt, és megyünk át a koncertre, ami igencsak dicsőséges volt.

Tehát csak berekesztettük, mert folytatni kell, mert rengeteg mondandó van szellemben, amit ki kell ejteni a hívőknek hatalommal, hogy az *Ő* akaratát megláthassuk a földön. Az imádság órája van az életünkben. *Nagy hatalommal* kell elmondani ezeket, és nem lehet lankadni benne. Ahogy Jézus mondta, hogy szüntelen imádkozni kell.

Vegyétek komolyan az imádságok óráit, és adjátok át magatokat erre, ahogy csak tehetitek. A rövid imák is hatásosak. Nem igaz, hogyha nincs több órad, akkor nem is kezdesz el imádkozni, ez így nem helyes. Egy sóhajást, a szívünk *sóhajait is meghallgatja* az Úr.

Tudjátok-e, hogy Egyiptom földjéről a zsidó népet miért nem korábban szabadította ki Isten? Miért nem előbb nyúlt ki, és miért nem előbb hozta ki őket? Miért kellett letölteni azt a több mint négyszáz esztendőtt abban a szolgaságban?

Gondolkodtam ezen, és egyszer csak a szívemre az a válasz jött, hogy amikor Isten meghallotta az ő népének a nyögését, sóhajását és a nyomorgását, amikor ez felhatott *Ő*hozza, és *kiáltott* az *Ő* népe, akkor hozta a *szabadulást* nekik, és nem előtte.

Ez nagyon fontos, hogy tudjátok, hogy minden sóhajtásban benne lehet a szívünk. Felsóhajtunk Istenhez, az egy imádság. Egy *sóhajtásnyi ideje* mindenkinek van. Ne told el magadtól az imádságot.

Az Atya várja, hogy cselekedhessen, és akkor tudja megtenni, ha *megkéred* a szívedből. Ezért az imádság egy nagyon kötelező része a keresztényeknek, hogy abban járjanak, azokban az áldásokban, amiket Isten elkészített a számukra a megváltásban.

Az igazi megtérés. Sokszor halljuk azt keresztényektől, hogy ahogy mi átadtuk az életünket az Úrnak, az nem is az igazi, mert nem úgy tettük, ahogy azt ők szokták. A vallásos cselekedeteikre utalnak ilyenkor legtöbbször. Hogy nem úgy vettük a vízkeresztiséget, vagy nem úgy járultunk az Úr elé a bűneink megvallásában, ahogy azt ők szokták.

Ezért vádolnak minket, legtöbbször más keresztények, biztos találkoztatok ilyennel. Azt merik állítani, hogy a mi megtérésünk az nem egy igazi megtérés volt valójában. Ez nagyon fájó és sértő az Úr Jézusnak, amikor ezt hallja, mert *tévelygésben* vannak, s a másikat is magukkal akarják rántani.

Ki akarnak minket mozdítani a kősziklára épült hitünkéből, amit mi nem engedünk. Nem engedjük ezt meg, és ma az Igéből fogunk világosságot venni, hogy mit ért az Ige a megtérés alatt. Mert ha az Igéből meglátjuk a megtérésnek a lényegét, a jelentését, akkor fogunk tudni választ adni azoknak, akik még tévelyegnek az Igében ezen a területen, hogy világosságra jussanak. Ez is része a gyülekezeti Testnek.

Választ ad azoknak, akik még tévelyegnek az Igében, ezen a területen, hogy világosságra jussanak. Mert ez is annak a része, hogy az egész gyülekezeti Test világosságban járjon. Abban a világosságban, ami az Igében van. Az igazi világosságban.

Nézzük ezt, a Lukács evangéliumával kezdjük. Elolvassuk egy ígérést. Meglátjuk, hogy Jézus milyen példázattal tanít minket a megtérés kapcsán. Mit is jelent a megtérés?

LUKÁCS 15,1–7.

1. Közelgetnek vala pedig Őhöz a vámszedők és a bűnösök mind, hogy hallgassák Őt.

Érdekes, hogy mennyire vonzotta Jézus őket. A farizeusok mennyire megvetették őket. Jézus jelenléte, Isten *szeretete* pedig mennyire *vonzotta* a bűnös embereket. Ez fogja a világban kint lévőket is *behozni* a gyülekezetbe, ha itt tisztán *Jézus jelenléte* lesz, és nem az ítékezés és nem a kárhoztatás. Meg kell magunkat *igazítani*. Ha tiszta szeretet van jelen a gyülekezetben, akkor a bűnösök özönével fognak bejönni, mert vonzza őket.

2. És zúgolódtak a farizeusok és az írástudók, mondván: Ő bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik.

Felháborodtak a farizeusok, akiknek megvolt az elrendelt vallásos életmódjuk arról, hogy mit jelent Istennek szentül élni. És amikor ezeket az emberi rendelkezéseket próbálták érvényesíteni Jézusra, akkor mindig megbotránkoztak, mert Jézus is teljesen máshogy tette. Befogadta a bűnösöket. Azzal *vádolták*, hogy Ő a bűnösök barátja. Micsoda vád!

Vádoltak-e már téged ezzel, hogy bűnösökkel barátkozol? Barátkozzál velük és *térítsd meg* őket! Nagyon jó vádak ezek, amikor olyan vádakkal vádolnak minket, ahogy Jézust vádolták. Tudni kell, hogy akkor *jó úton* vagyunk. Dicsőséget adunk Istennek. Nézzük, Jézus mivel válaszolt, milyen példázattal adta a választ:

LUKÁCS 15,1–7.

3. Ő pedig ezt a példázatot beszélte nékik, mondván:

Ímé Jézus válasza:

4. Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?

Egy *kitartó keresés* ez. Elszánta magát, a 99-et otthagyta, ami kockázattal jár, mert pásztor nélkül maradtak, de az az *egy annyira fontos* volt neki, aki elkóborolt, hogy Jézus, a jó pásztor példáján elmegy az elveszett után. *Elszántsággal* és addig megy, míg meg nem találja.

5. És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén.

Képzeljétek el ezt a képet! Fogja azt a bárányt, aki esetleg a bozótban akadt el, vagy valami bajba keveredett. Lehet, hogy mozdulni sem tud. Jézus felveszi, és a vállára teszi. Az egyik oldalán a báránynak a feje, a másik oldalon a két kis lába. Jézus örvendezik, ahogy viheti a megtalált bárányt. Gyönyörű kép arról, hogy az Úr Jézus ilyenkor örvendezik.

6. És hazamenvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendezetek énvelem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.

Nemcsak Ő örül, hanem ünnepséget tart, egy hatalmas örömnünnepséget tart. Nagy ünnepség és öröm van.

7. Mondom néktek, hogy ily módon nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnösön, hogynem kilencvenkilenc igaz emberen, akinek nincs szüksége megtérésre.

Jézus azt mondja, hogy tudod-e, hogy mi az igaz megtérés? Én elmegyek érte, mert elkóborolt, rossz helyen van. Addig megyek, míg *meg nem találom* őt, és utána nevéen szólítom őt. Felveszem, a vállamra helyezem. Örvendezek benne, hogy megtaláltam őt, hazaviszem őt. *Visszaviszem* az akolba, ahova való, a többi juhok közé.

Örvendezek és örömnünnepséget rendezek. Mindenki örül, a mennyben öröm van egy megtérő bűnösön. Jézus azt mondja, hogy a megtérés a megtérő bűnösnek a dolga. Kérdezem én tőletek most, hogy mi része volt annak a megtérőnek abban, hogy hazatalált? Milyen *követelmények* voltak, amik elhangoztak a bárány felé? Mit kellett tennie a megtéréséhez?

Ti magatok olvastátok. *Jézus volt*, aki elment, Jézus volt, aki rátalált, Jézus volt, aki felvette a vállára, Jézus volt, aki örvendezni kezdett, Jézus volt, aki hazavitte, Jézus volt, aki egybehívta az örvendező sokaságot. Örvendezetek énvelem, megtaláltam!

Mit tett a megtérő? Mivel dicsekedhet? Hogyan mondhatjuk akkor rá, hogy nem volt igaz a megtérése? Látjuk ezekben a vádolónak a hazug vádolásait? Egyetlen dolga volt annak a báránynak, hogy amikor *hallotta az Úr hívó szavát*, mikor az Úr érte ment, és beszólította őt, hogy jöjjön az akolban, mert ott a helye, akkor *megadta magát a szeretetnek*.

Egyszerűen átadta magát ennek a szeretetnek. Mert kézzel-lábbal ellenkezhetett volna, hogy nem megy, itt akar maradni, hogy nem mond igent erre a hívó szeretet szóra. A szeretet *hívta* őt, és ő azt mondta, hogy *ámen*. Ekkor meg volt a *megtérése*. A Szeretet hívta, és a Szeretet elvégezte, Ő megtért.

Mondhatjuk, hogy megtért, mert Jézus tanítja. Ez az igaz megtérés. Ha valaki elkezd kötekedni, hogy a te megtérése az nem egy igazi megtérés, akkor kérdezd meg, hogy Jézusnak ez a példázata akkor mire utalt?

Nézzük tovább, hogy a megtérésről mit tanít a Biblia, hogy tisztában legyünk ezzel a szóval, hogy megtérés. Hogy amikor az Úr szeretete találkozik a szívünkkel, nehogy ezt is meg tudja vádolni az ellenség. Ne engedjük!

1PÉTER 2,25.

25. Mert olyanok voltatok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához.

Jézus nélkül tényleg nem volt célirányunk, nem voltak célkitűzéseink, nem tudtuk, hogy merre, hogyan és miként? Tévelygő juhok voltunk kint a világban. De most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához. A megtérésről beszél, hogy ti *megtértetek* egy olyan *pásztorhoz*, aki a *lelketekre vigyáz* majd, és aki felvigyázza az életeteket.

Ez a megtérés abból állt, hogy a pásztor elment, és *rád talált*, a vállára vett, és nagy örömben *hazavitt* az akolba. Mennyit cselekedtél te ebben? Nem tudunk mivel dicsekedni, hacsak azt nem, hogy *eltévelyedtünk* előtte. Ebben van a mi dicsekedésünk, hogy mi *eltévelyedtünk*, de *Jézus megtalált* bennünket. Jézus ránk talált, a vállára vett, és *hazavitt* minket. Ebben van a mi dicsekedésünk.

Ugye tanítja az Ige, hogy nem cselekedetekből van? Mondja az Ige, hogy senki ne kérkedjék. A *jó pásztorról* tanít Jézus az Ószövetségben és az Újszövetségben is. Ugyanis a nyáját hasonlítja, az élő gyülekezeti Testét hasonlítja a bárányokhoz, mikor legelnek.

Nem tudom, figyelted-e már, ahogy a bárányok legelnek, a juhnyáját figyelted-e már? Amerre a pásztoruk van, az összes báránynak abba az egy irányba áll a feje, és úgy legel. Egy irányban vannak. Egyfelé néznek. A fejük mind egyfelé van. Nincs köztük egy tévelygő sem. Ha egy *eltévelyedne*, akkor Jézus visszahozza. Biztos lehetsz benne, hogy érted megy.

Kárhoztatásnak nincs helye a Krisztusban. Nincs helye. A jó pásztor a maga juhait *nevükön szólítja*. Te, hogy itt vagy, a neveden lettél szólítva. Téged Jézus a neveden hívott, és *kihívott* ebből a világból, ahol a bűn és a kárhoztatás van.

Nevükön szólítja őket, tanítja a János evangéliumban. Egyenként a nevükön *szólítja*, és kivezeti őket. Ez az Úr munkája. *Kivezeti* őket. Jézus azt mondja, hogy az én juhaim *hallják* az én szómat. Meghallják, biztos lehetsz benne, hogyha az Úr szól. Meghallod, mert bátorít benne. Az én juhaim *hallják* az én szómat, és én kivezetem őket.

Kivezetem őket. Honnan? A bajokból, a töredelmekből, a nyűgből, a kínból, a kárhoztatásból, a betegségből kivezetem őket, azt mondja Jézus. Én megyek elől, és kivezetem őket, és léssen egy akol, és egy nyáj, és egy pásztor. Ez Jézusnak a célja, oda *visszavezet* téged.

Visszavisz téged, ez az Ő munkája, bízatsz benne, hogy megcselekszi. Aki elkezdte a jó dolgot, az be is végzi. Ugye ez van megírva. Nincs lehetőség, hogy az ellenség elterelje a figyelmedet, mert te *Jézusra figyelsz*, és te *meghallod*. Legyél bátor ebben! Ha Ő szól, te meghallod ezt.

ÉSAIÁS 40,11.

11. Mint pásztor, nyáját úgy terelgeti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti.

Az Úr a munkáit mindig a pásztorhoz hasonlítja. Nagyon sok helyen olvassuk. Nézd meg, mit tesz? *Karjára gyűjti* a bárányokat. Micsoda kép ez? A karjára veszi őket, hogy minél *közelebb* legyen a *szívéhez*. Annak a kis báránynak *éreznie* kell az Ő szeretetét. Nem a

bántásokat, meg az ítélezéseket, meg hogy ezért meg azért nem volt jó, amit tettél, és kirekesztünk. Nem.

Odaveszi a karjára, hogy az Úr szívéhez minél közelebb legyen az a bárány. Mert az Ő szeretetéből lesz a *növekedése*, és meggyökerezése. Karjára veszi a bárányokat. Tudd, hogyha újjászületted, akkor egy hosszú ideig ott vagy az *Úr karján*. Amikor *szoptatós korba* kerülsz és elkezdesz növekedni, akkor már egy kicsivel többet vár el az Úr tőled.

Amikor már elkezdesz *gyümölcsöt teremni*, és neked is lesznek szellemi szaporulataid és gyümölcseid, akkor pedig *letesz*, hogy magad járd az utad, de akkor is azt mondja, hogy a szoptatósakat is szelíden vezet. Akkor Ő megy elöl, és megmutatja neked az utat.

Ha *termő korba* kerülsz, és gyümölcsöt teremsz, akkor is *Ő megy elöl*, és a szeretete vezet téged az úton. A 23-as Zsoltárban is egy példát kapunk a *jó pásztorról*. Nekünk egy jó pásztorunk van. A jó pásztor nem visz rossz helyekre minket az életben. Nézzük meg itt, hogyan mutatkozik be a jó pásztor?

ZSOLTÁROK 23,1–3.

1. Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm.

Ez az első, amit leszögez az Ige. Leszögezte. Ha te az Úr vezetésére mész, és *ragaszkodsz* az *akolhoz*, ahova téged elrendelt, akkor a te helyed a *bővölködés*. Nincs szűkölködés az életedben. A jó pásztor nem engedi, hogy a bárányok éhezzenek és szomjúhozzanak.

2. Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget engem.

Fűves legelőkön *nyugtatja* őket. Elviszi őket bő legelőkre. Bő, gyönyörű friss, zöld legelőkre. Ahol *bőség* van, ahol bőséggel legelnek. Addig esznek, és addig telhetnek be, ameddig csak akarnak, és utána lepihennek fűves legelőkre. Csendes vizekhez terelgeti őket.

Ez a jó pásztor, Jézus Krisztus a jó pásztor. Olyan vizekhez terelget, ahol nincs háborgás. Nincs viszálykodás. Nincs meg nem bocsátás. Csendes vizek, *békességes* vizek. Tiszta vizek. Ez a jó pásztor munkája.

3. Lelkemet megvidámítja, a megigazultság ösvényein vezet engem az Ő nevéért.

Az Úr az a *jó pásztorom*, akkor az én lelkemben nem lehet szomorúság, a lelkemet *megvidámítja*. Az angolban a „helyreállítja” szó szerepel. Az eredetinek nem néztem utána, de mind a két munkája az Úrnak csodálatos.

Megvidámít minket az Ő örömeivel, *helyreállítja* a lelkünket. Az összetört szívünket meggyógyítja, a repedéseket kijavítja, felépíti az omladékokat. A *lelkünkben* végzi ezt a jó pásztor. Utána a megigazultság ösvényein vezet, így írja. Miért teszi? Az Ő nevéért. Mivel tudunk akkor dicsekedni? Így a cselekedeteinkkel nem tudunk.

Ha jönnek a keresztyének, és kezdenek kikezdeni téged, hogy ezt meg azt nem tettél, és ezért nincs igaz megtérése, akkor nyugodtan mondd azt, hogy te az Ő nevéért ebben élhetsz, mert Ő megcselekedte. Az Ő nevéért teszi, hogy az Ő neve felmagasztaltassék az életedben. Az Ő neve dicsőséget vehessen az életedben. Nem te cselekedted. Nem cselekedeteből van ez az üdvösség.

Az Ezékiel könyvében szintén egy gyönyörű részt olvashatunk a jó pásztorról. S mivel a jó pásztornak a munkáiban kell megerősödnünk, és tudnunk kell, hogy Ő ezt el akarja végezni, annyi a részünk, hogy *beleegyezésünket* adjuk és figyelünk rá.

Megengedjük neki, hogy Ő vezessen, Ő szeressen, hogy Ő felemeljen, hogy Ő elvigyen oda, hogy Ő megnyugtasson minket, hogy Ő legeltessen minket, hogy Ő békességet adjon nekünk, hogy megvidámítson minket, mindezt Ő végzi, ha *vigyázunk a közösségre*.

Az Ezékiel 34-ben ez az Úr szíve, az Ő szándéka, hogy mit szeretne elvégezni az életünkben, mert ő a jó pásztor. Jézus azt mondja, én vagyok a jó pásztor, aki életét adja a juhokért. Ugye, hogy Ő az életét adta értünk? A jó pásztor az életét adja a juhokért! Idáig kijelentette az Ő szeretetét, a kereszthalálig.

Az Ezékiel 34-ben olvasunk a jó pásztorról, hogy mi az ő munkája az életünkben, mit szeretne elvégezni.

EZÉKIEL 34,11–16.

11. Mert így szól az Úr Isten: Ímé, én magam keresem meg nyájamat, és magam tudakozodom utána

Az Újszövetség példabeszédében is ez áll: *Jézus ment el azért az egyért. Ő maga keresi, az Ő szíve keres téged. Nem te találtad meg az Urat! Sok bizonyosság mondja, hogy: amikor megtaláltam az Urat... – szó nincs róla!*

Ő keresett téged és látta, hogy a szíved *készen áll* arra, hogy *elfogadd* a szeretetét és magához ölelt, felvett és elvitt az akolba. Én magam keresem – azt mondja az Úr –, ez az én munkám. Én magam keresem meg nyájamat, és én magam tudakozodom utána. Ez az Úr szíve.

12. Miképpen a pásztor tudakozódik nyája után, amely napon ott áll elszéledt juhai között; így tudakozodom nyájam után, és kiszabadítom őket minden helyről, ahova szétszóródtak a felhőnek s borúnak napján

Ugye, mint a szétszóródott nyáj, olyanok voltunk – mondta Péter a levelében is. A szétszóródott nyáj nem egy olyan kép, amiben az Úr tudna gyönyörködni. Elmegy és összegyűjti őket. A gonoszok voltak ilyen napjai: szétszórni, pusztítani.

13. És kihozom őket a népek közül s egybegyűjtöm a földekről, és beviszem őket az ő földjükre, és legeltetem őket Izrael hegyein, a mélységekben s a föld minden lakóhelyén

Ha az *Úr vezet* téged, akkor nincs olyan, hogy szűkölkedésben fog kikötni az életed! Egyre inkább *növekedni* fog az életed!

14. Jó legelőn legeltetem őket, és Izrael magasságos hegyein leszen akluk, ott fekszenek jó akolban, s kövér legelőn legelnek Izrael hegyein

Ez a kövérség *gazdagságot* jelent. Nem azt jelenti, hogy addig eszünk, hogy meghízunk, hanem *bőséget* jelent mindenben. Bőséget jelent! A kövérség *kenetet* is jelent az Ószövetségben. Ez azt jelenti, hogy a drága Úr Jézus ezt el szeretné végezni az életünkben, mert Ő a jó pásztor. Miközben vezet minket, *nincs kárhoztatás* az életünkben.

15. Én magam legeltetem nyájamat, s én nyugosztom meg őket, ezt mondja az Úr Isten

A *lekednek* teljes megnyugvást akar adni.

16. Az elveszettet megkeresem, s az elűzöttet visszahozom, s a megtöröttet kötözgetem, s a beteget megerősítem; a kövéret és keményszívút elvesztem, és legeltetem őket igazsággal.

Ennek itt van az ideje. Az Úr szeretné *egybegyűjteni* azokat, akiket az ördög elsöpört ezzel vagy azzal a gonoszságával. Nézd meg az Úr szívét! Megsebesedett a szíved? Kötést hoz neked, hogy *bekötözze* a szívedet, a sebeidet. Annak nincs helye a nyájban, aki élőszködik.

Tudnunk kell ezt a drága *szándékot* az Úr szívében, hogy mit szeretne tenni a bárányok életében. Az Úr ezt a munkát el akarja végezni. Oda akarod-e adni a szívedet teljesen? Meg mersz-e *bízni* Benne teljesen? Ő a *vigasztalás* Istene, Őbenne nincs kárhoztatás. Visszahozza az övéit, *megnyugosztja* őket, *bekötözi* őket, *meggyógyítja* őket, *összegyűjti* őket, *vezeti* őket. Tudsz-e ebben gyönyörködni?

Azért kell benne gyönyörködni, mert ez az *Úr szíve* és ezt el akarja végezni. Egyetlen dolog szükséges hozzá, a te *beleegyezésed*. Meghagyta nekünk a szabad akaratunkat. Nem érdemes nekünk az ösztöke ellen rugódoznunk, amikor az Úr szeretné ezt *elvégezni* az életünkben. Adjuk oda magunkat! Az *Ő akaratánál* nincs jobb az életünkben.

A mi Pásztorunk olyan jó pásztor volt, hogy az *életét adta* a juhokért, mert szükséges volt, hogy az ő életét *feláldozza* a kereszten. Jézus szavai: Én magam teszem le az életemet, mert hatalmam van felvenni azt. (Ján. 10,18) Ugyanis Ő soha nem követett el bűnt, a mi bűneink voltak ráhelyezve, ezért kellett meghaljon. Volt valami, amire Isten tekinthetett és általa képes volt kihozni Őt a halálból.

Tudod-e, mi volt ez, ami által Isten képes volt Őt *feltámasztani* a halálból? Rajta volt az összes bűnünk, az összes fájdalomunk, az összes betegségünk, a kárhoztatás, a bűnökért járó kárhoztatás, ami téged meg engem illetett volna, és így kellett Jézusnak meghalnia. Isten teljes haragja rajta volt. Így kellett eljutnia arra a helyre, ahova nekem meg neked kellett volna kerülnöd, a pokolba, a pokol mélyére. De azt írja az Ige, a Zsidó 13,20-ban:

ZSIDÓ 13,20.

20. A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust.

Nem maradt a halálban, harmadnapon *kihozta* Isten Őt a halálból, a békesség Istene, mert az áldozata által *megbékélt* a világgal, kiengesztelődött. Tudod, hogyan hozta ki Őt a halálból? Az *örök szövetség vére* által. Mert a vér romolhatatlan volt, a vér szeplőtelen volt és Isten vére volt, s engesztelésül adta az oltárra. Szeplőtelen és bűn nélküli volt.

Isten erre a vérre tudott tekinteni és az örök szövetség vére által kihozta a mi Urunkat a halálból. Így történt a szent vér által, amiről a múlt héten volt alkalmam szólni. A szent vérre tekintett. Amikor Jézus kiáltott a kereszten: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem*”, ez a kiáltás elhatott ugyan Isten szívéig, de nem engedhette meg magának, hogy Jézusra tekintsen.

Azért, mert Rajta volt a bűn, a bűn természete és az összes emberi cselekedet, ami a bűnnel volt közösségben: a fájdalom, a halál, a halál természete. Nem engedhette meg Isten, hogy rátekintsen így, mert Isten szent. Helyette tudod mire tekintett? *Elfordult* Jézustól a kereszten.

Előtte Jézus soha nem nevezte az Atyát Istennek. Olvassuk végig az Evangéliumot. Mindig atyjának nevezte: *az én Atyám*, mindig így nevezte. Itt a kereszten felkiáltott: „*én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem*”. Nem nevezhette atyjának többé, mert a *bűn nem engedte meg a közösséget* Istennel, hogy atyja legyen. Isten nem lehet atyja a bűnnek!

Isten elfordult tőle és tudod mire tekintett? Téged látott meg engem. És miközben *minket látott* abban a *megváltásban*, ahol most járunk, a kárpitot kettéhasította a templomban a

tetejétől az aljáig, és kinyilvánította, hogy mostantól út van az én népem számára, élő út. Szent utat szenteltem meg. A szent vér által van oda a bemenetel. Így bemehetünk oda. Erre tekintett az Atya.

Nem volt könnyű ez a döntés és Jézusnak sem volt könnyű. Mindezt *teérted* cselekedték meg, hogy te abban járj, amit ez szerzett neked. Ezen minden nap el kell gondolkodnunk. Az dicsőíti meg az Atyát, hogyha ebben járunk, amit Ő megszerzett a számunkra.

RÓMA 2,4.

4. Avagy megveted az Ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudván, hogy az Istennek jósága téged megtérésre indít?

A *jóságának* egy gazdagsága van az életünk felett! Az ószövetségi bűnöket mindig csak elnézte, mert eltörölni nem volt képes az állatok vére, csak egy engesztelés [elfedés] volt a jövő esztendeig, amikor meg kellett ismételni az áldozatokat.

Elnézte az Úr, s azt mondta: nem a bűnre tekintek, az állatok vérére tekintek, mert tudom, hogy jön majd az Eljövendő, aki elvégzi azt. Elnézte és hosszútűréssel volt az Úr ezek felé a bűnök felé. Azt írja itt az Ige, hogy ezt te megveted, és nem erre tekintesz? Hogyan merjük mi azt megvetni, amit az Úr hatalmas áron elvégzett?

Hogyan történik a *megtérésünk*? Isten kijelenti az Ő *jóságát*. És ez a jóság, amikor igazán *megérinti* a szívedet, amikor hagyod, akkor engedelmességben vagy és *megengeded*, hogy átitasson téged az Ő szeretete, az Ő jósága, akkor a szíved elindul megtérésre.

Ezt mondja itt az Ige: hogyha meglátod az Ő jóságát, ha meglátod az Ő szabadítását, hogy mit tett érted, ha meglátod, hogy micsoda szent vér ontatott ki érted, *Isten vére* és ez *váltság* volt. Ha ezt meglátod, akkor Istennek ez a *jósága*, ami megérinti a szívedet, téged *megtérésre* fog indítani.

Lehet-e akkor ezt emberi erőből elérni, hogy térjél meg az Úrhoz, meg ezt tedd, meg azt tedd? Nem megy! Testből lenne, csak vallásos cselekedet lenne, de igazi megtérés nem lenne benne. Ezen a helyen van sok keresztény. Könyörgünk értük, hogy lássák meg az igazságot, hogy ez nem megy másként, csak úgy, hogyha a szívünkhöz engedjük az Ő szeretetét. Csak úgy megy.

Az kell, hogy eméssze a szívünket. Ha elég *közel engedjük* magunkhoz az Úrnak az *emésztő szeretetét*, akkor mindent ki fog égetni, ami nem odavaló. Csak Ő tudja elvégezni, fel fogja égetni, mint a rőzsét, a gonoszt, a nem odavalót az életünkből. *Emésztő tűz*. És ezt Isten *jósága végzi*. Nem képes rá az ember, hogy ezt elvégezze.

Olyan megtérés, hogy *én* megtértem az Úrhoz, ezt így felejtjük el. Ha keresztényeket hallunk, hogy így beszélnek, akkor mutassuk meg nekik, hogy az Ige másképpen mondja. Az Úr jósága az, ami minket megtérésre indít. A szívünket megindítja, hogy közeledjünk Ő felé. Az Ő *jósága* lenyűgöző, az Ő *jósága* tette, az Ő *szeretete* tette, és minket az *vonz magához*. Ez az, ami *kedves illat* az Úrnak.

Egy másik példát hozok nektek erre, hogy mennyire igaz, hogy az Úr jósága az, ami elindítja a szívünket, hogy ha *megérinti* a szívünket ez a jóság. Ez Isten kegyelme és csak a Szent Szellem tud bevezetni minket arra a helyre, nincsen másképp. Nem megy külső dorgálásból és nem méltó Istenhez. Elvesszük a Szent Szellem helyét ilyenkor. Ne tegyük!

Nézzük a Lukács evangéliumban, hogyan volt ez Jézussal és a tanítványokkal. Közben mondd velem együtt: *Az Úr jósága engem megtérésre indít, mert így van megírva! Ámen.*

A Lukács evangélium 5-ik fejezetében van írva egy gyönyörű rész a Bibliában, a *csodálatos halfogás*. Nagyon sok tanulsága van, de amire most igazán kihegyeztük a figyelmünket, az is gyönyörűen ki fog jönni belőle.

LUKÁCS 5,1–11.

1. És lőn, hogy mikor a sokaság hozzátódult, hogy hallgassa az Isten beszédét, Ő a Genezáret tavánál áll vala;

A sokaság nem azért ment, hogy majd harmadik nap kap valamit a kenyérsztásból. Olyan csoda is volt, de a sokaságot nem ez *vonzotta* először, hanem hogy *hallgassa* Isten beszédét. Isten beszédére voltak *éhesek* azok a szívek, és *Isten beszédében* ott volt *Isten élete*, ami meggyógyította őket és érezték benne Istennek a szeretetét.

A sokaság azért tódult Jézushoz, hogy *hallgassa* Isten beszédét. Ti is azért vagytok itt, hogy hallgassátok Isten beszédét. **ISTEN BESZÉDE AZ, AMI MEGELEVENÍT MINKET. AZ Ő SZÍVÉRŐL VAN, AZ EMBER SZÁJA SZÓLJA, DE A SZELLEM ÁLTAL ÉS AKKOR VAN MEGELEVENÍTŐ EREJE.** Ezért tódult a sokaság Jézushoz, hogy hallgassa Isten beszédét.

2. És látott két hajót állani a vízen: a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, mossák vala az ő hálójukat

3. És Ő bemenvén az egyik hajóba, amely a Simoné volt, kérte őt, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől: és mikor leült, a hajóból tanítá a sokaságot

Képzeld el ezt a képet: sokaság. Aki volt már a Galilea tengerén, ahol szinte mindenhol a tengerből elindulnak felfele a hegyek, dombos és hegyes részek vannak, szinte síkság nem is jön elő a tenger parton.

Jézus, mivel jobban akarta, hogy hallja Őt a sokaság, kérte az egyik hajót, hogy vigye Őt beljebb egy kicsit, hogy a jobb akusztika által még jobban lehessen hallani, amit mond. Egy gyönyörű kép ez.

4. Mikor pedig megszűnt beszélni, monda Simonnak: Evezz a mélyre, és vessétek ki hálójukat fogásra

Az első nagy tanulság, hogyha az Urat *szolgálod*, akkor a *fizetség* soha nem marad el. Mert mivel Jézus használta Péternek a hajóját, most jön a fizetés. Jézusnak a bőséges hálaadó fizetése. Lehet, hogy nem mindig pénteken délután jön a fizetség, de hogy *nem marad el*, abban biztos lehetsz.

Jézusnak gondja van rá, mert hűség. Ha az Urat szolgálod, ha azt teszed, amit Őtőle veszel, ha áldozatokkal is jár, és ha oda is kell tenned valamit az oltárra, a fizetség nem marad el. Itt sem maradt el. Jézus kér valamit, *azonnal mondj igent*, ebből az a tanulság.

5. És felelvén Simon, monda néki: Mester, jóllehet az egész éjszaka fáradtunk, mégsem fogtunk semmit: mindazáltal a Te parancsolatodra kivetem a hálót.

Mintha azt mondaná: Mester, te ácsmester vagy, én meg halász voltam egész életemben, hidd el, hogy egész éjszaka kint voltunk a vizeken, de semmit nem fogtunk. Miért vetném most vissza a hálóimat, ha már meg is tisztítottam őket? Olyan naiv ez a kérdés, hogyan kérhetsz ilyet tőlem? Volt benne valamennyi engedelmesség, de látjuk, hogy mértékkel.

Vagyis Jézus a 4-es versben azt mondta, vessétek ki a hálójukat! Az összes háló, amit eddig éjszaka bevetettetek a vízbe, most vessétek ki az én szavamra! Most jön a halfogás. Ellenvetés volt: nem érted, hogy halásztunk egész éjszaka, és semmit nem fogtunk? Na, jó, azért a Te szavadra bevetem a hálót!

Ez az, amikor *szűk mértékkel* mérjük az Úrnak a *kegyelmét* az életünk felett. Kivethette volna az összes hálóját, de nem, hanem egyet vetett ki. A te szavadra teszünk egy próbát. Ha Jézus mond valamit, soha *ne kételkedj* benne. Az összes hálót be kellett volna vetni, sőt még szólni kellett volna a szomszéd halászoknak is, hogy hozzák ők is, mert most egy nagy halfogás lesz. Így is lett.

LUKÁCS 5,1–11.

6. És ezt megtévén, halaknak nagy sokaságát keríték be; szakadoz vala pedig az ő hálójuk.

Annyi halat fogtak, hogy szakadozott a hálójuk, egy szavára Jézusnak.

7. Intének azért társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nékik. És eljövén, megtölték mind a két hajót, annyira, hogy csaknem elsüllyedének.

Azt a képet azért kivesszük ebből, hogy amikor Isten hozza az Ő áldásait, akkor az a *hajót elsüllyesztő bőséget hoz* az életünkbe, annyit, hogy nem tudjuk feldolgozni! Bőséggel!

Az életem első kenyérszaporítás csodáját a múlt héten megélhettem. Majd elmondom nektek egyszer. Nagyon rég szerettem volna látni ezt, a múlt héten részese lehettem ennek. Istennél, ha hiszel, minden lehetséges. Minden lehetséges!

8. Látván pedig ezt Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el éntőlem, mert én bűnös ember vagyok, Uram!

Mi az, ami Pétert *megtérésre* indította, hogy belássa a bűneit, és Jézus lábaihoz leomoljon és elkezdje Őt imádni? *Mi indította őt?* Az Isten jósága, hogy megmutatta az Ő *jóságát*. Megmutatta, hogyha az én szavamra cselekszel, ha ki mersz lépni, amikor hallod az én szómat, és azt megcselekszed. Ez a jóság, amit látott, ez a szívét *megtérésre indította*.

Ezt kívánja látni az Úr az életünkben, ezt a fajta megtérést. Ez nem megy külső parancsolatokra, hogy mit szabad és mit nem, ezt miért tetted, azt ne tedd! Ezekkel csak messzebb taszítjuk az illetőt az Úrtól. Ne tegyük.

Várjuk meg, amíg az Úr jósága *megjelenik* az illető életében, addig csak *imádkozzunk* érte. Az Úr meg fogja mutatni a jóságát, mert Ő a jó pásztor. A folytatás így van a Biblia története szerint, hogy nemcsak Péter esett le Jézus lábai elé, hanem az összes többi tanítvány, aki körben volt.

9. Mert félelem fogta körül őt és mindazokat, akik vele voltak, a halfogás miatt, amelyet fogtak;

10. Hasonlóképpen Jakabot és Jánost is, a Zebedeus fiait, akik Simonnak társai voltak. És monda Simonnak Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz

Azt mondta Jézus: amit most láttatok, az is egy jel, de ami ezután jön, ahhoz képest, amit most láttatok, még semmi.

11. És a hajókat a szárazra vonván, elhagyták mindenüket és követték Őt

Ez csak *belülről* tud jönni! **EGÉSZ ÉLETÜKET KÉPESEK VOLTAK EGY SZEMPILLANTÁSBAN FELSZÁMOLNI JÉZUSÉRT, AKI MEGMUTATTA NEKIK A JÓSÁGÁT. Ő KELL, HOGY MEGHÓDÍTSA A SZÍVÜNKET, Ő TUDJA CSAK MEGTENNİ. AMIKOR AZ Ő JÓSÁGA MEGJELENIK AZ ÉLETEDEN, AKKOR EGY SZEMPILLANTÁSBAN KÉPES VAGY MINDENT ELHAGYNI.**

Ez nagyon közel van ahhoz, amit Pál ír a Filippi levélben: „amelyek nékem egykor nyereségek voltak”. Vagyis Pál nagyon sokra tartotta magát, tanult ember volt, a legfőbb farizeusok közül való volt, de megnyilvánult a Krisztus az életében

FILIPPI 3,7–8.

7. De amelyek nékem egykor nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém.

8. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt. Akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem

Ebben az ismeretben *Jézus ismeretéből* fakadó gazdagság van. Ettől nem kell megijedni, mert ha *belülről* jön, akkor könnyen megy. Addig ne erőltessétek, addig csak testből lenne. De ha az Úr megindítja a szívedet, akkor könnyedén megy. *E világ* dolgaihoz és az *Úrhoz* egyszerre nem lehet ragaszkodnunk. Ez nem megy.

Az kell, hogy *Ő meghódítsa* a mi szíveinket, és *Ő* megteszi, ha benne megtanulunk gyönyörködni. Egyre inkább meg fogja hódítani a szívedet, s a végére tényleg megszűnnek neked a világ dolgai és mindent, amit csak kér tőled az Úr, el tudod engedni. Szó nélkül. Hálát adunk neki!

Az Úr jósága volt az, ami meghódította a tanítványokat, hogy mindenüket el tudták hagyni. Ez indította a szívüket megtérésre. Az Úr jósága téged megtérésre indít!

ZSIDÓ 4,7/B.

7/b. ... Ma, ha az *Ő* szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket.

Itt a kulcs: ha hallatja veled a hangját, a szavát, és megmutatja az utat, hogy melyet járj, akkor ne keményítsd a te szívedet. Mert ez az egy eset, amikor nem tudsz úgy menni, ahogy *Ő* szeretne. Erről szól a *megtérés*: ha hallod az *Ő* szavát, mondj neki *igent*. Meglesz a fizetség, bőségesen meglesz a fizetség.

Az ellenség azt akarja, hogy tekints mindig magadra, hogy te mit tettél, vagy mit nem tettél. Ebben az arénában akar tartani, ahol *kárhozzatni* tud. Látod ezt tetted és ezért nem sikerül az, vagy látod ezt nem tetted meg, és ezért Isten nem tud úgy megáldani. Ha ebben az arénában maradsz vele, akkor mindig fog tudni kárhozzatni.

És ha te a magad erejéből próbálsz fölülkerekedni, mert terád világít mindig, hogy ezt tetted meg azt tetted, akkor hogyan kaphatod meg így az állásokat? – kérdezi, mert *ő* a vádoló, az atyafiak vádolója. Amíg ebben a körben maradsz vele, próbálsz behozni, amit nem tettél meg, a lemaradásaidat...

Ha megpróbálsz úgy tenni, ahogy látod, hogy mások tették és boldogultak, addig nincs garancia a sikerre. Az Atya pedig azt szeretné, ha *Jézusra tekintenél*. Ez az *Ő* akarata, mert ha Jézusra tudsz tekinteni, *Ő mindent elvégzett* érted. Az, amit *Ő* elvégzett érted, hogyha abban a jóságban elkezdesz tudni gyönyörködve *felülemelkedni* azon, amiben vagy, akkor az megvan neked, az *Ő* elvégzett munkájában!

Az Atya akarata, hogy *Jézusra tekints*: Ímé az én Fiam, ímé a világnak ama Báránya, aki elvette a világ bűneit; ímé tekints *Őreá*, *Ő*benne gyönyörködjél! El tudod-e fogadni, amit cselekedtem érted? Meglátod-e ezt a jóságot? Tudsz-e benne járni? Ha igen, akkor a tied. Ez az Írás igazsága: az *Úr jósága* minket megtérésre indít.

Az visz minket *előbbre* a téves útjainkból, s nem az, hogyha a kárhoztatás szavát kapjuk. Attól semmi nem lesz jobb az életünkben. Semmi, csak még nagyobb mélységekbe esünk általa. Úgyhogy ne engedjétek meg magatoknak.

Kik *uralkodnak* az életben, hogyan mondja a Róma levél? Akik a *kegyelmet bőségében* veszik. Akarunk-e uralkodni? Akik a kegyelmet bőségben veszik... A *kegyelmet venni kell* Istentől. Ő *elvégezte*, neked pedig a *helyzetekre* el kell vened a kegyelmet. A kegyelmet bőségében veszik. Vettél már kegyelmet? Tapasztaltad az Úr jóságát?

Tapasztaltad, hogy mennyire jó hozzád? Vegyél még belőle. Ne fogd vissza magad! Az *Úrnak öröme* van abban, ha jó pásztor lehet. Ha megáldhat, ha adhat, ha füves legelőkre vihet, ha kiszélesítheti a sátorát feletted, ha szárnyai alá vehet. Ha a megigazulás ajándékát pedig elfogadtad, te megigazult vagy és nincs kárhoztatás a számodra.

Az ördög arra fog mutatni, hogy látod, engedetlen voltál megint, mert nem tetted, elmulasztottad, ezt mondtad. Kárhoztat, ő egy nagyon gonosz kárhoztató. Elkezdjük magunkat emészteni rajta addig, amíg a szemünket az Igére nem vetjük, mert ott az le van írva.

RÓMA 5,19.

19. Mert miképpen egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek, azonképpen egynek engedelmsége által sokan igazakká lettek.

Egy ember – Ádám – engedetlensége által kerültünk arra a helyre, sokan bűnösökké lettek, ezt írja. Az az egy, akinek az engedetlensége hozta sokaknak a bűnös voltát. Mennyivel inkább arra a másikra – Jézusra – kell figyelni, azonképpen annak az egynek engedelmsége által. Kinek az engedelmsége számít? Az Úr Jézus Krisztusé.

Ő általa sokan igazakká lettek, áldottakká lettek, gyógyultakká lettek, beteljesedettek lettek. Kinek az engedelmsége volt, ami meghozta ezt neked? Jézusé! Jézus *engedelmsége* hozta nekünk azt, hogy mi *megigazultakká* lettünk. Tehát ne hagyd magad vádolni: te ezt meg azt elszalasztottad, ezt meg azt nem tetted, a vádoló mondaná és mondaná! *Ne engedd* magad *kárhoztatni*, mert az Egynek engedelmsége által járhatasz te azokban az áldásokban.

Az Úrnak a jósága az, hogy te *elfordulsz* ezektől a téves utaktól, amit eddig jártál. Az Úrnak a jósága az, hogy te mától az *áldásokban* tudsz járni. Szabadítsd fel a hitedet, mert a *hitednek a felszabadításában* van benne az az *erő*, ami képessé tesz arra, hogy tudj abban járni.

Kinek az engedelmségére kell tekintened? Annak az Egynek az engedelmségére, a Jézuséra! Ő elvégezte, és ezért van neked a jó legelő, és a csendes vizek, és a lelked megvidámítása, és az Úrnak az összegyűjtése, s az egy akol. Minden ezért van, az Úr jó pásztorsága és hazavárja az övéit.

Nagy kegyelem, hogy ezeknek az áldásaiban járhatunk, mert ezt annak az Egynek az engedelmsége hozta, akit nem győzünk imádni a szívünkben, amikor ezt megértjük. Erre kaptuk a Szent Szellemet, hogy ki tudjuk fejezni általa a szívünkben, hogy mennyire szeretjük, hogy milyen hálásak vagyunk, hogy milyen módon tudjuk ezt megköszönni úgy, hogy tényleg érezhető legyen a *trón előtt a hálánk*.

Csak a Szent Szellem által van a teljes hálaadás. *Hálaadásaink bőségesek legyenek* – azt írja az Ige – bőségesek legyenek a hálaadásaink. Ha az *Úr jóságát meglátod* az életedben, az *megtérésre* fog indítani. Minden rossz, amiben vagy, onnan ki fog hozni, mert azt az egy bárányt, aki eltévelyedett, Ő hozta vissza. Az Úr jósága volt, hogy elment érte, és visszahozta.

Úgyhogy igazítsd meg a szívedet, ha eddig nem így gondolkodtál ebben, mert az Úr szeretne *bőséggel megáldani* minket. Ha most még nem tudod elképzelni a mikéntjét, hogy hogyan van ez, hogy miként teszi az Úr, hogy majd téged így megáld, az nem baj, az az Ő dolga. Neked nem kell kidolgoznod a fejedben azt, hogy ez hogy lesz, az az Ő dolga, Ő az Úr.

Ő az Isten! Ő megígérte, hogy úgy lesz a te részed, hogyha hiszel benne. Bízzál az Ő engedelmisségében, mert az által van a te áldásod, csak higgyél benne, hogy Ő megcselekszi. Őrajta nem fog a gazdasági válság, Őrajta nem fognak a szűk keresztmetszetek.

Azt, hogy hogyan teszi majd, az nem a te dolgod, hogy végig gondold. Neki száz útja van arra, hogy téged megáldjon. Ha kilencvenkilencen elbuknál, mert elvétetted, hogy nem erre mentél, hanem arra, akkor a századikat fogja előhozni.

Meg fog áldani, mert így van megírva, a jóságát meg fogja *mutatni* az életedben. Így fogsz *kijönni* minden tévelygésből, minden tévutadból, minden kárhoztatás alól és szabad leszel. Mert az én Igém szabaddá tesz – ezt írja az Írás? Igen. Ámen.

Kezdjük köszönni Neki. Lásd magad, hogy *szabad* vagy! Ez a kulcs, hogy az Ő jósága szabaddá tesz, hogy kijöttél a betegségből. Lásd magad, hogy te gyarapodsz azon az úton, lásd magad a füves legelőkön, lásd magad...!

Ha még nem született meg a gyermeked tizenhárom évig, akkor is lásd magad abban a győzelemben! Lásd magad, mert az Úrnak így vagy kedves ebben az engedelmisségben! Ámen.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.

A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.